

Jó, elhallgatok. Befogom a szám. De azért nem kellett volna ennyire sietned. Fiatal voltál és szép, és öregen is szép lettél volna. Maradhattál volna még tíz évig legalább.

Ne haragudj, anya, összevissza beszélek. Pedig megfogadtam, hogy nem bántalak, hogy egy rossz szót se! Semmi panasz, semmi célozgatás! Csak beszámolok minderről, csak beszélgetünk szépen, szelíden.

„Hull a könnyem utamon, szívem érted fáj nagyon.”

Még annyit mondj, anya, jókedvű vagy-e? Éppen olyan jókedvű, mint itt? És tényleg tudod, mi történik velünk? Mindent tudsz rólunk?

Halló? Halló?

Miért nem válaszolsz?

Most miért hallgatsz?

Hova lettél?! Halló?!

TÚZ TAMÁS

Csodák

*Ellírizzálunk mindent. Nagy baj ez
A legtöbb ember mindjárt megsértődik,
ha olyan dolgot tudatunk vele,
amit – ó bõrzsalom – eddig ő nem hitt,
pedig az volt a dolgok veleje.*

*Ő ismétli: a világ hangulat.
Mi azt mondjuk: villám, kő, vas, aranyló
gabonaföld, emberalkotta gép,
mitől újra termőföld lesz a tarló
megédesítve ezrek életét.*

*Mit ér az, ha folyton csak nyávogunk,
elcsavarjuk fejét a medúzának,
de nem vesszük észre a szép, a nagy,
mindennap újra éledő csodákat,
amiktől elhomályosul a nap.*